

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudkyň JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci žalobce: **O. S.**, zastoupeného Mgr. Jekatěrinou Sochorovou, advokátem se sídlem Praha 1, Dlouhá 16, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 5. 2004, č. j. 11 Az 198/2003 - 56,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se** náhrada nákladů v řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

III. Ustanovené advokátce Mgr. Jekatěrině Sochorové **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 1075 Kč, která jí bude vyplacena ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 1. 2003, č. j. OAM-4237/CU-06-P16-2001, bylo dle § 25 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu) zastaveno řízení.

Žaloba podaná proti tomuto rozhodnutí byla rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 25. 5. 2004, č. j. 11 Az 198/2003 - 56, jako nedůvodná zamítnuta.

V kasační stížnosti podané z důvodů podřaditelných pod § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.), stěžovatel pouze obecně namítá, že žalovaný nezjistil přesně a úplně skutkový stav, důkazy jež si opatřil nebyly úplné a rozhodnutí nevyplývá ze zjištěných podkladů – není zde logická vazba mezi rozhodnutím a podkladem pro ně. Tímto postupem žalovaný porušil § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 34 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, (správní řád). Dále uvádí, že ve své zemi je ohrožen na životě, nemá se kam obrátit o pomoc, neboť stát takové poměry trpí a podporuje je. Domnívá se proto, že v jeho případě jsou dány důvody pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, přičemž se odvolává na čl.3 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, poukazuje na rozsudky Evropského soudu pro lidská práva ve věci Cruz Varas a ve věci Vilvarajah. Dovolává se rovněž čl. 43 a čl. 53 Příručky postupů a kriterií pro určování právního postavení uprchlíků, vydané Vysokým komisařem v lednu 1992 v Ženevě. Součástí kasační stížnosti je i žádost stěžovatele o nařízení veřejného jednání, žádost o ustanovení zástupce a tlumočníka.

Vzhledem k výše uvedeném navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí a přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ke kasační stížnosti popřel její oprávněnost s tím, že jeho rozhodnutí i rozsudek soudu byly vydány v souladu s právními předpisy a plně odkázal na správní spis. K námitkám v kasační stížnosti uvádí, že stěžovatel neprokázal žádnou souvislost mezi jeho případem a citovanými rozsudky Evropského soudu, stěžovatel podle žalovaného neuvedl žádné důvody, jež by byly podřaditelné pod čl. 43 a čl. 53 citované Příručky.

Nejvyšší správní soud posoudil v prvé řadě nezbytnost vydání rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti dle § 107 s. ř. s. a dospěl k závěru, že o něm není třeba rozhodovat, neboť se jedná o věc, která byla vyřízena v souladu s ustanovením § 56 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. přednostně.

Z předloženého správního spisu vyplynulo, že stěžovatel podal dne 28.11.2000 návrh na zahájení řízení o udělení azylu, ve kterém jako důvod, pro který o azyl žádá, uvedl problém s podsvětím. Dne 6. 12. 2000 požádal o odchod do soukromí s tím, že se bude zdržovat na adrese P. 8 – B., Š. 359/25. Dne 25. 1. 2001 ohlásil změnu adresy: rekreační domek 0208, R., pošta Š., dne 9. 10. 2001 ohlásil další změnu adresy: Š. 2278, P. 10, dne 21. 3. 2002 ohlásil další změnu adresy svého pobytu: u pana R. T., P. 326/78, P. 6. Na tuto adresu mu žalovaný zaslal 1. předvolání k pohovoru na den 29. 10. 2002, na který se stěžovatel nedostavil a neučinil tak ani na 2. předvolání k pohovoru, jenž se měl konat dne 16. 12. 2002. Protože obě předvolání byla stěžovateli řádně doručena a stěžovatel se k pohovorům z žádosti o azyl nedostavil, žalovaný dle § 25 písm. d) zákona o azylu řízení zastavil.

Proti rozhodnutí žalovaného o zastavení řízení podal stěžovatel žalobu, ve které v obecné rovině namítl porušení ustanovení § 3 odst. 3, 4, § 32 odst. 1, § 33 odst. 2, § 46, § 47 odst. 3 správního řádu a dále uvedl, že pobýval v soukromí a to na výše uvedených adresách; na poslední z nich pak do konce roku 2002. Jako účastník správního řízení však pobytové středisko pravidelně navštěvoval, avšak při těchto návštěvách mu žádná informace ohledně výzev k pohovorům nebyla sdělena.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 25. 5. 2004 žalobu jako neodůvodněnou zamítl. Z odůvodnění rozsudku vyplynulo, že na základě skutečností ze správního spisu

a na základě tvrzení žalobce v žalobě, kdy tento sám uvedl, že se v místě doručování po celou dobu zdržoval, soud dospěl ke stejnému závěru jako žalovaný, tj. že předvolání k pohovorům byla stěžovateli doručena. Žalovaný proto dle soudu nepochybil, když neúčast stěžovatele na pohovorech považoval za nedostavení se bez vážného důvodu a protože stav spisového materiálu neumožnil rozhodnout ve věci samé, žalovaný oprávněně řízení zastavil.

Nejvyšší správní soud napadený rozsudek přezkoumal v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Po přezkoumání věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Skutková podstata, z níž správní orgán vycházel v napadeném rozhodnutí, je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učiněnému správnému skutkovému závěru, ve spisu obsažený, vede k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán. Skutková podstata nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech podklad pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, resp. je nedostačující k učinění správného skutkového závěru.

Z podané kasační stížnosti však nelze zjistit jakými konkrétními vadami trpělo řízení před správním orgánem, pro které měl soud napadené rozhodnutí zrušit a které stěžovatel v řízení před tímto soudem uplatnil. Stěžovatel v kasační stížnosti pouze obecně uvádí, že žalovaný nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci před vydáním rozhodnutí, důkazy, které si žalovaný opatřil pro rozhodnutí, nebyly úplné, a nemohl tedy správně usuzovat na skutkové a právní otázky, které pro své rozhodnutí potřeboval.

Žalovaný však nerozhodoval ve věci samé.

Dle § 23 odst. 1 zákona o azylu provede pověřený pracovník ministerstva za účelem spolehlivého zjištění skutečného stavu věci pohovor se žadatelem o udělení azylu. O provedeném pohovoru sepíše protokol. Dle odst. 2 tohoto ustanovení je žadatel o udělení azylu povinen se dostavit na předvolání ministerstva k pohovoru.

Dle § 25 písm. d) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže žadatel o udělení azylu se bez vážného důvodu opakovaně nedostavuje k pohovoru (§ 23 odst. 2) nebo neposkytuje informace nezbytné pro spolehlivé zjištění skutečného stavu věci a na základě dosud zjištěných skutečností nelze rozhodnout.

K naplnění podmínek pro zastavení řízení je tedy třeba opakované nedostavení se k pohovoru (zde tedy nejméně ve dvou případech) přičemž nesmí existovat důvod, pro který se tak stalo. Prvotním předpokladem toho, aby žadatel o azyl mohl tuto svoji zákonnou povinnost splnit, je proto jeho řádná vědomost o konání pohovoru a povinností správního orgánu je řádným způsobem tuto skutečnost žadateli sdělit.

Ze správního spisu žalovaného, tak jak byl předložen Nejvyššímu správnímu soudu, vyplynulo, že žalovaný obě předvolání k pohovorům doručoval stěžovateli na adresu P. 78/326, P. 6, u p. R. T. První předvolání ze dne 24. 9. 2002, kterým byl stěžovatel vyzván, aby se účastnil dne 29. 10. 2002 pohovoru k podané žádosti, bylo stěžovateli řádně doručeno a to uplynutím úložní doby ve smyslu § 24 odst. 2 správního řádu. Protože se stěžovatel, ač řádně předvolán, k tomuto pohovoru nedostavil, zaslal mu žalovaný druhé předvolání k pohovoru a to na den 16. 12. 2002. I toto druhé předvolání bylo stěžovateli řádně doručeno uplynutím úložní doby ve smyslu § 24 odst. 2 správního řádu. Ani na druhé předvolání však stěžovatel nereagoval a k pohovoru se nedostavil, aniž by svoji neúčast řádně omluvil.

V posuzovaném případě konstatoval proto Nejvyšší správní soud, že došlo k doručení písemností žalovaného stěžovateli ve smyslu § 24 odst. 2 správního řádu, neboť se stěžovatel v místě doručení zdržoval a v řízení nebylo prokázáno takové pochybení doručovatele (pošty), které by na doručení písemnosti fikcí ve smyslu tohoto ustanovení mělo zásadní vliv (např. zkrácení úložní doby). Ze strany žalovaného proto došlo k naplnění podmínek pro zastavení řízení dle § 25 písm. d) zákona o azylu.

V řízení před správním orgánem tedy nedošlo k tvrzeným vadám v řízení před správním orgánem, pro něž by měl soud rozhodnutí žalovaného zrušit.

Námitky stěžovatele o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu ohledně jeho důvodů, pro které požádal o udělení azylu a důvodů, pro které se nemůže vrátit do vlasti, považuje Nejvyšší správní soud v tomto řízení za právně irelevantní, neboť žalovaný ani soud v této věci meritorně nerozhodoval.

Pouze pro úplnost Nejvyšší správní soud podotýká, že stěžovateli nebyl soudem k jeho žádosti ustanoven tlumočník pro řízení o kasační stížnosti, neboť potřeba jeho ustanovení nevyšla vzhledem k okolnostem případu v řízení před soudem najevo (§ 18 odst. 2 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.). Stěžovatel byl v řízení zastupován advokátem znalým českého jazyka.

K požadavku stěžovatele na nařízení jednání odkazuje Nejvyšší správní soud na ustanovení § 109 odst.1 s. ř. s., dle kterého rozhoduje o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání. Pouze tehdy, považuje–li to za vhodné nebo provádí-li dokazování, nařídí k projednání věci jednání. V případě řízení o kasační stížnosti stěžovatele však potřeba nařídit jednání nenastala.

Na základě výše uvedeného Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a žalovanému, který byl v řízení úspěšný, náklady řízení nevznikly, resp. je neúčtoval. Proto soud rozhodl, že žalovanému se nepřiznává náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Stěžovateli byl pro toto řízení před soudem ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7, § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokáta částkou 1x1000 Kč za jeden úkon právní služby – převzetí a příprava věci a 1x75 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů, celkem 1075 Kč.

Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 13. května 2005

JUDr. Václav Novotný
předseda senátu